

„Vidím, že jste se s Filipem skamarádili,“ mrkla na ně učitelka. Byla mladší než máma, ale oblékala se spíš jako babička. Na tváři jí neustále visel nepřítomný úsměv, jako by myslela na něco hezkého, co ji teprve čeká.

Úspěšně se promlčeli dopolednem. Když pro Tomáše přesně ve dvanáct přišla máma, zvedl Filip hlavu a řekl: „Tak čau.“

Další den se mu do školky šlo o něco lépe. Ráno znovu křik v šatně. Filip přišel pěkně zdecimovaný. Posadil se vedle a zahájil mlčení.

„Hlavně v klidu,“ řekl mu Tomáš. Tuhle větu mu vždycky říkala máma, když měl některý z těch svých záchvatů.

Filip kývnul.

Připadal si rázem jako Pepek námořník narvaný špenátem. Úplně cítil, jak se mu nafoukly svaly.

Další vzpomínka, to už byli oba mazáci. Hledali s Filipem slímáky, klacíky je nabírali do kýble a nosili do skrýše ve křoví. Šťourali do nich tak dlouho, až z jednoho vytekla žlutá lepkavá šťáva. Nato si Filip pozvracel botu. Pomáhal mu ji utřít mokrým listím, aby nebyl průšvih.

Ten den zrovna máma uvízla ve městě. Školka končila v pět, ale už ve tři čtvrtě je učitelky nahnaly do šatny, aby se začali oblékat. Zbyli jen on a Filip. Pršelo, seděli vedle sebe v šatně v pláštěnkách a navlhých botách a potili se. Topení jelo naplno, ačkoliv byl konec dubna. Jakmile se vychovatelka odběhla převléknout, kamarád ze sebe serval bundu a skopnul pozvracenou botu.

Váhavě ho následoval. Pak řekl: „Ty jo. Poslední jsem ještě nikdy nebyl.“

Ticho.

„A ty?“ zeptal se Filipa.

Pokrčil rameny.

Vtom se ozval bzučák a dovnitř vlítla máma.

„Promiň, nejely tramvaje.“

„Nevadí, mami...“

Vešla učitelka s rozpuštěnými vlasy a namalovanou pusou. Vypadala jinak. „Á, paní Veselá, výborně. Co ty, Fílo, myslíš, že táta dneska přijde?“

Za dveřmi ho napadlo, že to možná nemyslela v žertu.

Společně přešli do první třídy. Čas se zrychlil. Roky ubíhaly jako patra ve výtahu.

Najednou byli v pětce a Filip skoro na měsíc zmizel. Už se začal bát, že se snad přestěhoval a nic mu neřekl, když se jednou ráno zase zjevil před školou s nahnědlými zbytky monoklu pod okem.

„Kde jsi sakra byl?“ zeptal se ho o přestávce.

„V Klokánku.“

Chvilí přemýšlel, o čem mluví.

„V tom děcáku?“ vzpomněl si.

Filip přikývl. „Něco takovýho. Tentokrát to fotr přehnal.“ Bez dalších podrobností vytáhl z tašky svačinu a pustil se do jídla.

Samotný fakt, že nějakou svačinu měl, byl podezřelý. Léta se spolu dělili o tu jeho. Máma brzy pochopila a začala mu mazat rohlíky dva. Každý obložený plátkem šunky, sýrem, rajčetem a listem salátu.

„To je dobrý, to zelený,“ žvýkal zamyšleně Filip, když mu rohlík poprvé daroval. „Co to je?“

„Děláš si srandu?“

„Proč jako?“

„Jsi jako nikdy nejedl ledovej salát nebo co?“

Dnes měl Filip zbrusu novou krabičku s dělicí přepážkou a v ní vyskládané tři druhy ovoce a makový koláček.

„Hustý!“ nakoukl mu přes rameno. „Chci taky do Klokánka.“

„To dělala máma.“ Nezněl moc nadšeně.